

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **xxxxxx**

proti

žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**, se sídlem Karmelitská 529/5, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.4.2017, čj.: MSMT-8143/2017-2,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobkyně napadla shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto její odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí České školní inspekce (dále také jen „*inspekce*“) ze dne 8. 2. 2017, čj. ČSIG-920/17-G21 (dále také jen „*prvostupňové rozhodnutí*“). Ve správním řízení se žalobkyně domáhala žádostí poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*zákon o informacích*“).

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

[2] Žalobkyně podala soudu žalobu, která neobsahovala žádný žalobní bod. Soud jí usnesením ze dne 31. 7. 2017 vyzval, aby žalobu doplnila, což žalobkyně učinila. Ačkoliv lhůta pro podání žaloby uplynula před doplněním žalobních bodů, soud k tomuto doplnění přihlížel, a to s ohledem na právní názor Nejvyššího správního soudu, který uvedl v rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 20. 3. 2018, čj. 3 Azs 66/2017-31 (všechna rozhodnutí jsou veřejně k dispozici na www.nssoud.cz).

[3] V doplněné žalobě žalobkyně uvedla, že žalovaný se podle jejího názoru nevypořádal s žádnou odvolací námitkou, neboť nebylo uvedeno na základě jakých podkladů či zjištění dospěla inspekce k závěru, že žalobkyně má zneužívat svého práva na informace za účelem zpochybnění inspekční činnosti, dále v tom, proč by měl být aplikován rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2015, čj. 10 As 117/2014-66, nebylo reagováno na citaci z komentáře k zákonu o informacích, nebylo doloženo, že je možné zpochybnit inspekční činnost či sdělení názoru povinného subjektu. Žalobkyně poukázala na rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 29 Ca 203/2006. Dále uvedla, že nesouhlasí s odůvodněním napadeného rozhodnutí, že informace ohledně pracovní náplně příslušné osoby neexistuje, když v prvním stupni byla žádost odmítnuta podle ust. § 2 odst. 4 zákona o informacích. Domáhala se zrušení jak napadeného, tak i prvostupňového správního rozhodnutí.

[4] Žalovaný s doplněnou žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí, přičemž obsahově uváděl tytéž důvody, jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí; žalobkyně opakuje argumenty, které již věcně vypořádal v odůvodnění, námitky považoval za nedůvodné, ztotožnil se se závěrem inspekce ohledně využití práva na kontrolu veřejné moci, ohledně pracovní náplně konkrétní osoby považuje tuto žalobní námitku za zmatečnou.

[5] V odůvodnění napadeného správního rozhodnutí je mj. uvedeno, že v první žádosti požadovala fotokopie písemností, z nichž jsou zřejmé jisté žalobkyní předpokládané skutečnosti, požaduje tak právní názor spočívající v identifikaci dokumentů, které se týkají konkrétního sporu žalobkyně, a nevyužívá svého práva na informace k získání konkrétních dokumentů, ale k získání právního názoru (formulace žádosti „*fotokopii písemnosti, ze které je zřejmé*“). Takový postup je v rozporu s ust. § 2 odst. 4 zákona o informacích. V druhé žádosti požadovala fotokopii pracovní náplně určité osoby, tento dokument neexistuje. V další žádosti část otázek směřuje na identifikaci podkladů pro vyřízení námitek z předchozích správních řízení, kdy po povinném subjektu požaduje právní názor spočívající v identifikaci dokumentů, které se týkají vyřízení konkrétních námitek z již pravomocně ukončeného správního řízení. V další části požaduje poskytnutí fotokopie písemnosti prokazující tvrzení inspekce z jiné písemnosti, k čemuž není povinný subjekt povinen. Dále je uvedeno, že žalobkyně má právo nahlížet do spisu, a to i v již skončených správních řízeních, je možné žádat fotokopie jednotlivých podkladů ze spisu, nelze však žádost formulovat tak, aby povinný subjekt byl nucen identifikovat podklady ve vztahu k jednotlivým námitkám účastníka řízení, přičemž žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2015, čj. 10 As 117/2014-66.

[6] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[7] Před posouzením žalobních bodů musí soud obecně uvést, že jejich konkrétní vymezení je pouze na žalobkyni, která žalobní body musí specifikovat jak skutkově, tak právně. Ve správním soudnictví není soud oprávněn vyhledávat či dovytvářet žalobní body za žalobkyni. Pokud žalobkyně uvede žalobní body pouze v obecné rovině (jako tomu je v doplnění žaloby), soud se vyjádří k těmto žalobním bodům pouze v této obecnosti.

[8] V dané věci není patrné, že by se žalovaný nevypořádal s odvoláním žalobkyně a jejími odvolacími námitkami, které uváděla v průběhu správního řízení, neboť odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí konkrétní přezkoumatelné důvody, z nichž je patrné, jak žalovaný na nesouhlas žalobkyně reagoval. Není povinností správního úřadu vyjadřovat se ke každé konkrétní odvolací námitce, pokud se tato námitka věci přímo nedotýká a je vyhodnocena jako nedůvodná. Ohledně námitky, že by žalobkyně měla zneužívat svého práva na informace ke zpochybnění inspekční činnosti, je možné uvést, že nic takového z odůvodnění napadeného rozhodnutí neplyne, proto není důvodu, aby soud tento žalobní bod konkrétně vypořádal.

[9] Pokud žalobkyně uvádí, že není patrné, na jakém základě je ve věci možné aplikovat rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2015, čj. 10 As 117/2014-66, pak je nutné uvést, že část odůvodnění tohoto rozhodnutí zní: „[12] Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje s názorem krajského soudu, že právo na přístup k informacím neslouží jako specifická forma opravného prostředku proti rozhodnutím či postupům správních orgánů. V režimu zákona o svobodném přístupu k informacím se nemůže účastník řízení domáhat „dovysvětlení“ toho, proč správní orgán rozhodl, jak rozhodl, respektive zpochybňovat, proč určité důležité skutečnosti v rozhodnutí nejsou uvedeny. [13] Podle § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím se povinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací. Krajský soud správně vyšel z judikatury NSS k tomuto ustanovení, zejména z rozsudků ze dne 17. 6. 2010, čj. 1 As 28/2010-86, č. 2128/2010 Sb. NSS, ve věci „Oživení, o. s.“, a ze dne 19. 10. 2011, čj. 1 As 107/2011-70, č. 2493/2012 Sb. NSS. Ust. § 2 odst. 4 brání povinný subjekt před tím, aby se na něj žadatelé v režimu uvedeného zákona obraceli s žádostmi o zaujetí stanoviska v blíže specifikované věci, provedení právního výkladu správním orgánem vydaného rozhodnutí apod. Uvedené samozřejmě neznamená, že by správní orgán nemohl vysvětlit adresátovi rozhodnutí, co rozhodnutí znamená, vysvětlit mu srozumitelně jeho důvody apod. To se však již neděje v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím, ale v souladu s principy dobré správy a v souladu s tím, že veřejná správa je službou veřejnosti (§ 4 odst. 1 správního řádu).“. Z odůvodnění napadeného správního rozhodnutí jasně plyne, že žalovaný považoval žádosti o informaci za žádosti, kde se žalobkyně domáhá vysvětlení určité věci, právního názoru povinného subjektu z předchozích správních řízení, čemuž žádosti žalobkyně odpovídají. Proto žalovaný na věc aplikoval tento rozsudek, který řešil skutkově obdobnou situaci a kdy Nejvyšší správní soud k tomu zaujal své právní stanovisko. Pokud tedy žalovaný, s ohledem na argumentaci uvedenou v předchozí části odůvodnění napadeného rozhodnutí, na tento rozsudek odkázal, soud

v tom nespátřuje nic nesrozumitelného, neboť je naprosto zjevné, že žalovaný v podrobnější argumentaci odkazuje na shora uvedený právní názor, aniž by jej dále opakoval či znovu jinými slovy uváděl.

[10] Pokud žalobkyně uváděla, že podle jejího názoru nebyla vypořádána její námitka, kde nesouhlasila s postupem podle ust. § 2 odst. 4 zákona o informacích, a dovolávala se komentáře k tomuto zákonu, pak podle názoru soudu k nezákonnému postupu nedošlo. V odvolání žalobkyně cituje komentář k zákonu o informacích z roku 2016, a poté sama tento komentář vykládá, jak by měl být aplikován. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zastává zřetelný právní názor, že v dané věci se žadatelka domáhá poskytnutí informací (podkladů z minulosti), které však formuluje tím způsobem, že z nich musí být patrný právní názor povinného subjektu, s čímž soud souhlasí. Pokud žalobkyně trvala na poskytnutí fotokopií určitých podkladů, měla je přímo označit a to konkrétně tak, aby nebylo pochyb, o jaké podklady se jedná. Nemůže svou žádost formulovat tím způsobem, že jejím vyřízením jí bude zároveň přisvědčeno v jejím subjektivním stanovisku k těmto podkladům a jejich obsahu, neboť to je již vyjádření právního názoru, když žádost o informace a její vyhovění tvoří jeden logický celek. Tím by žalovaný (potažmo obecně povinný subjekt) vyjádřil svůj právní názor (zde dokonce na již pravomocně skončená právní řízení), ačkoliv mu to v režimu zákona o informacích nepřísluší. Proto žalovaný odkazoval na shora uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu, který na danou věc přílehavě dopadá. Komentář k zákonu o informacích, kterého se žalobkyně dovolává, ale s tímto názorem není nijak v rozporu – komentář řeší situaci, kdy se oprávněný subjekt domáhá poskytnutí informace, kterou povinný subjekt má k dispozici z dřívějšíka – k takové situaci zde však nedošlo. Žalobkyně požadovala sice podklady, které jsou k dispozici z dřívějšíka, formulací své žádosti však požadovala, aby povinný subjekt určitý právní názor vytvořil, což je v odůvodnění zřetelně deklarováno.

[11] Rovněž není nikde v odůvodnění uvedeno, že by samotným poskytnutím informace měla být zpochybněna činnost povinného subjektu – tato argumentace byla zjevně použita pouze v tom smyslu, že nelze sdělovat právní názor na již skončená správní řízení formou vyhovění žádosti o informace.

[12] Obecně tak soud uvádí, že podle jeho názoru se žalovaný vypořádal s důvody odvolání, které žalobkyně podávala. Poukaz žalobkyně na rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 29 Ca 203/2006 (bez bližší specifikace) tak není důvodný, neboť odvolání bylo konkrétně ve vztahu k žalobkyni vypořádáno a rozhodnutí o tom bylo odůvodněno.

[13] Ohledně námitky týkající se odmítnutí poskytnutí informace týkající se fotokopie určité písemnosti, pak v prvostupňovém rozhodnutí je tato žádost o informace odmítnuta podle ust. § 2 odst. 4 zákona o informacích, i v tomto směru bylo odvolání žalobkyně zamítnuto a rozhodnutí bylo potvrzeno, přičemž v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný rozebírá aplikaci tohoto právního ustanovení. Žádost žalobkyně byla odmítnuta mj. z toho důvodu, že požadovaná informace sice neexistuje, ale proto by ji povinný subjekt musel vytvořit jako informaci novou. Takový postup i rozhodovací důvod zákonné ustanovení respektuje, když žalobkyni bylo obsahově řádně sděleno, že příslušná informace neexistuje. Měla tak možnost právní obrany proti takovému závěru, což i

využila, a k žádnému zkrácení na jejím veřejném subjektivním právu nemohlo dojít, což ani v žalobním bodě netvrdí.

[14] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[15] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

[16] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 17. července 2018

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu